

De Unges Afdeling

Korte Betragtninger paa Min.

Uddrag af Salomos Ordsprog. (Af David Schmidt).

XXVII. Kap. 13; Vers 15:

"En god Forstand giver Raade; men de Troelses Vej er haard."

"Hvor Herren naar Lov at raade er Frelsens lovsalige Raar; det er Vindstjertens varselte Gaade, hvori Salighedsbaabet bestaar.

Wange usynlige Traabe gjennem Vennestets Vindstær gaar. Højt Vindet fra oven, og Fred du baade her og hieslet i Evighed naar; thi Herren alene sender den Waade, paa hvilken vi Salighedsmaalet naa."

XXVIII. Kap. 14; Vers 6:

"Spotteren søger Viddom, og han finder den ikke; men for den Forstandige er Kundskab let."

Hvoormangen har med fremadventte Bliffe dog stillet og spejdet med Maalet sig traal? Hvorfor? Jo, Værdne stilles, om man snstter end det samme; man selv vil vide, men ikke anstamme; man vil gjere sin Regning paa Kundskab og Vidom, og saa kommer en Forstolthedsens Briben.

Vidom, den laude, Gudsordets Kjerne, er ikke som en Krug af en menneskelig Hjerne der søges; vil findes; som du selv vil fortjene og saa med det evige Haab dig forlene.

Søger man sig eget, det evige forvinder; Forstandigheden bunder i haloglemte Kinder som aldrig søgte Gud eller Kirken og resultatløs maa blive i sin Vidsen.

I egen Anbidning med det spottende Emil kan man bore i sit Vindstjert just den giftige Pil; og andre, som maatte man til Etide ublaaerer, paa selvsamme Vis man kan faaer.

Strax bringer det lidet Stof vel til Striden; det viser sig dog siden, at der blev saare liden Biben om det, som er stort og godt i Tiden; for Tiden er en Draabepart af Evigheden, og Striden endes først i Evighedsfreden.

Trods Kampen er oppe i Tidernes Striden, Udbittet af al denne Stræben og Sliden bliver, hvor Fornuften naar Lov til at sigge. Dymygghed for Spotten maa vige, en æstetisk Lomhed, en Mangel paa Forstand, en pinende Træthed uden Vindstjertens Band; en Stræben uden Aal og Jagten efter Effekt, ved den er Enhver snart rejst.

Den daglige Biben er, som et Haab til for Oranier, man sjner ingen Redning, om og man lægger Planer —

er du vaagnet af Blifvillens blygske Slund og vil faae dit Afsæt i stormfulde Etund: paa paa om der er Grund.

Vil med Forstandens Lys du Troens Vægen graanfæ, det da vil gaa dig ganske som der, der har en forklar Berle plynndet og den i Stykker splundet —

thi Berlen blev til intet ved at brydes, og Troen er for god til at udbrydes.

Sluffes Djets Lys, du vorder blind; river Troens Lys du ud af dit Sind, vatter Mærket ind.

Troens Kundskab maa være for dig alt, maa være Sjælens allerdybeste sølte Stræben, maa bo i Tanken, styre Daaben, lede Læben; den maa være for dig Livets Salt.

Frosten Bruns Missionsturv.

En Fortælling af Mrs. S. Charles. Oversat af M. E.

(Fortset.)

"Min kære, det vilde glæde mig meget, sagde Frosten Brun hjerteligt, "det vilde næsten erstatte Stuffedens af, at blive borte fra Festligheden ved Træet! Hvad Tid tror du han kommer?"

"Han sagde at han vilde komme i Eftermiddag, derfor det var muligt og — der er han!" raabte hun, idet en høj mørk Stikkelse, gif over Gaden og kom op til Huset.

"O, min kære, Kurven! som den ser ud, for en Herre at se — lad mig falde paa Patterey."

"Fru Fortescue sagde jeg maatte give mig selv den Fornøjelse at besøge dig," sagde Fr. Moreton med et venligt Smil.

"Vi var ked af, at ikke se dig paa Høstspillet i Eftermiddag; det var en glimrende Succes."

"O! tak skal de have, ja jeg var selv fed af at jeg ikke kunde komme, og det var meget venligt af dem at komme og besøge mig — jeg har hørt saa meget om dem af min kære unge Ven her."

"Har De?" sagde han idet hans mørke Ansigt bedækkedes med en let Rødme, "men vi kan ikke mødes som fremmede, thi vi ere alle forenet i det samme Haab og Arbejde," sagde han til, med et Blif paa Minna.

"Det er meget venligt af dig at sige det," sagde Frosten Brun, hendes blege Ansigt rødmede af Glæde; "jeg har bare høst min Kurv, alle disse Aar og gav lidt i Kassen om Svandagen, og det var en nogle Skilling i det hele."

"Kurven er din Væffe af forklar Salve, buft paa det," sagde han mildt. "Du har gjort hvad du kunde, Mesteren venter ikke mer."

"Na!" sagde Frosten Brun med et lille nedtrykt Suf, "men jeg glemmer ikke dette, og tænker altid paa hvor meget mere jeg skulde have gjort."

"Vi kan alle sige det samme, men alligevel er vi bedet om ikke at lade vore Hjertes være bedrøvet. Kun en Ting er nødvendigt — at elske Herren og hvile taalmodigt ved hans Fødder. Men tilgav mig — de behøver ikke at jeg minder dem om dette."

"D, ja det gør jeg," sagde hun, "De taler som min stakkels kære Fader plejede at gøre. Jeg har aldrig siden hørt noget saadant. Og om end jeg ved det, som de siger, saa trænger vi allio at blive mindet om det alligevel. Han var ligeledes en Missionær i India, og min Moder er begravet der."

"Jeg har set hendes Grav," sagde Fr. Moreton med Sympathi. "Deres Fader vilde ikke lende Stedet igen. Den lille Bygning som han rejste, er nu en pragtlig Kirke, hvor det bliver min Lod at prædike efter en Tid, dersom det behager Herren."

Taarerne strømmede nedad Frosten Bruns Ansigt, men hun søjede dem ikke, men lænende sig forover, littede hun opmærksomt, med foldede Hænder og smaa Uddrag af Glæde og Forundring.

"Jeg rejser til Am — r," sagde han, "fordi det er en sund Station, og Vægerne fortæller mig, at efter nogle Maaneders Tid i England, maa jeg rejse derhen uden Fare for min Helse. Har jeg blevet der hvor jeg var, havde jeg ikke levet: Jeg haaber at være i Am — r, næste Jul."

"Og er der en Zenana Mission der?" spurgte Frosten Brun, da hun atter kunde tale. "Jeg ved min kære Fader, altid ønskede at der maatte snart blive en."

"Jte endnu, og inden Kvinderne ere blevene Kristne og oplyste til deres rette Stilling, er der intet Haab for India," svarede han lægmodigt, "men min Kvinde kan gøre dette."

"Her er en, som ønsker at gøre sit bedste i denne Sag," sagde Frosten Brun, og idet Fr. Moreton fulgte hendes Blif, mødte han Minnas Dine fuld af ædelmodig Bevilning.

"Og kommer du med i vore Rækker?" spurgte han smilende.

"Jeg ønsker det, mere end noget andet," svarede hun med dæmpet Stemme, "men jeg kan ikke endnu sige, om jeg faar Lov til at gøre det."

Og idet han saa hendes Bestemtthed og Modighed, kom der en Tante ind i den unge Mandens Hjerter, og han bød den Velkommen og lod den blive der, og den voksede og blev til en bestemt Bevilning.

Det lille gammelbuds Bærelse, selskigt nu med Evigtgæst, sendt tidlig om Dagen fra The Firs' forulede et ufor-glemmeligt Billede denne Juleaften.

Der var kære Frosten Brun net og gammelbuds som sædvanlig, men alligevel kunde intet fragte hende denne ubestridelig Brydelse af et heiligt Sind, som altid talde i hendes Dine, og i hendes milde Smil.

Og der var de to unge — den ene allerede indviet til den Sag de alle elskede saa højt — den anden som længtes efter at give sig selv til dette Arbejde som den ældre Kvinde i sin ensomme Dymygghed havde arbejdet for i saa mange Aar.

Dage derefter, naar de to unge saa tilbage paa dette Møde i dette lille gammelbuds Bærelse, sølte de at det var Bendeypunktet i deres Liv. Derfor det ikke var for dette Møde og denne lille Samtale var disse Begivenheder maatte aldrig blive til Birtelighed.

"Jeg tror jeg bliver nødt til at sige Farvel," sagde Fr. Moreton lidt efter, "undtagen de vil lade mig følge dem til Præstegaarden — jeg gaar derhen for at besøge Fr. Graham."

Men Minna vilde heller blive lidt længere med sin gamle.

"Jeg vil fortælle dig hvad jeg mener med Munk Dinitis, min kære," sagde Frosten Brun, idet de havde siddet stille nogle Minutter, hvort for sig optaget med deres egne Tanker.

"Du ved at helt siden jeg var Barn har jeg været interesseret i Missionen og har altid ønsket at blive Missionær men kunde ikke, og det var meget kluffende for mig. Og saa tænkte jeg at jeg vilde gøre hvad jeg kunde hjemme, og derfor begyndte jeg med min Kurv," sagde hun idet hun saa paa den med kærteg Interesse.

"Men det syntes ikke at blive til stor Fordel endstønt jeg gjorde mit bedste og, ingen syntes at bryde sig om det, og jeg kunde ikke tænke hvordan jeg kunde inter-

essere dem i den Sag som jeg elskede; og saa kom din Tante og du, min kære; og det syntes saa underligt at I havde begge været i India — hvor jeg havde altid ønsket at gaa; og vidst saa meget om de stakkels Hindu Kvinder som jeg har altid ønsket at hjælpe; — det synes som en Drøm, naar jeg hører eder tale om det hele; og nu, til sidst, kommer Fr. Moreton her til mig i mit hjem! — lige fra min kære Faders Arbejdsmaar, som det synes — og fortæller mig saadanne glædelige Nyheder om det hele. Det synes saa forunderlig — næsten utrolig, min kære — efter at vente saa mange, mange Aar, og arbejdede for det alene i dette lille Hus, at nu — jeg — jeg —"

Men Frosten Brun var nødt til at lade Hæften være usagt. Hun kunde ikke finde Ord til at forklare det som vorte sig i hendes Tanker i senere Tid. En indre Bevisthed om at hendes Arbejde her i Crutched Friers var virkelig særdigt. Hun havde aldrig nydt sig et Djebliks Hvile. Tidlig og sildig — Dag og Nat — i Lys og Mørke — havde hun aldrig standstet med at arbejde. Hver Sabbat, med sit fredelige Hvile, fandt mer og mer nød til at hvile, og snart kunde hun ikke andet end tænke, at den evige Sabbats-hvile vilde gyl for hende.

Men ikke endnu. Hun fik Lov til at se Frugterne af sit Arbejde før end hun skulde arve sin Løn.

En Dag, i den tidlige Sommer, sid Fr. Fortescues Vogn, og rentede længer end sædvanlig, udenfor Døren af det lille Hus i Kirke Gade. Den kom der ofte nu, thi Frosten Brun kunde ikke mere paataage sig at gaa til "The Firs."

En kold Aften i Februar, havde der været Missions Møde i Stolehuset i Crutched Friers, det første som nogen havde været holdt der. Jagen som saa hende kunde glemme Frosten Bruns taarefulde, rødmende Ansigt, siddende i den forreste Række, med trofaste Patterey ved hendes Side, og Kurven og Missionær Kassen — aldrig saa fuld før — paa hendes Knæ.

Den lille Blads var oplyst til Trængsel og Mødet var meget interessant. Foredragsholderen Fr. Moreton, talte fra Hjerter og derved naaedes hans Ord ogsaa Hjerter.

Dette var det første Missionsmøde i Crutched Friers, men ikke det sidste. Der er flere aarlige Møder nu, i Eksempel Room, underholdt af de fleste indflydelserige Folk i Byen og Omegn; men Frosten Brun kan ikke være med til disse Møder. Naar intet andet Møde bliver holdt med saadanne vigtige og varige Følger som dette første Møde i Stolehuset; Frosten Bruns Møde — det blev kaldt — thi det blev holdt forbi hun bad om det.

Da hun kom hjem med Patterey, til det sole Huset efter at have siddet i det varme overlyste Stolelokal var hendes Forkælelse blevet forværret.

For mange Uger, var det umuligt for hende at forlade Sengen. Men hun var ikke ensom nu, kærelige Hænder pakkede hende, Deborah kom daglig med styrkende Suppe, Minna bragte Druer og holdt sin gamle Venindes Bærelse duftende med hendes yndede Blomster. Dr. Walton var venlig opmærksom; og endog Præsten kom og besøgte hende mere end en Gang, naar hun kunde sidde oppe i hendes Kænnestol foran Tjden, og talte venligt til hende; og Fru Graham kom ofte; angaaende Frosten Brun selv, sagde hun altid at det var ligefrem en Fornøjelse at være hys naar hun havde saadanne Venner, og hun kunde aldrig talke dem nok for al den usortjente Kærlighed og Venlighed besvift hende.

I disse Dage, levede Kurven i Frosten Bruns Soveværelse; Patterey bragte den op med Bordet og det hele den første Dag hun var hys og naar hun blev lidt bedre saa hun kunde gaa ned i Dagligstuen, gif Kurven ogsaa.

Men for at vende tilbage til Fru Fortescue. De havde en lang Samtale. "Jeg ønskede, selv at bringe Nyheden til dig. Ja, de bliver gift engang i Høst, og hvis alt gaar vel, fejler de den første Uge i November; og saa, kære Ven, du har sendt ud den første Læge Missionær, til de stakkels Hindu Kvinder i Am — r."

"Jeg!" udbrød Frosten Brun, oplustende sine Hænder med den ejendommelige Bevægelse, hun altid brugte; "maa jeg virkelig tænke paa, at jeg har høst noget med det at gøre?"

"Det maa du virkelig; hvis det ikke var for dig, tror jeg ikke at jeg havde givet mit Samtykke; og nu," sagde Fru Fortescue, idet hun tog hendes Haand med kærteg Sympathi, "undervist af dig har jeg ogsaa givet mit Alt."

(Sluttet.)

Børnenes Afdeling

Tre Juleaftener i Lythers Liv.

Det er forløbet syv Aar, og det er atter Jul. Prioren i Augustinerklosteret i Erfurt havde holdt Aftenmessen, hvorefter Munkene samlede i Spiseværelset om en stor Rande ædel Vin. De fremme Herrers Bægre lygdes ofte, mens de talte om aandelige Ting. Kun en af Munkene manglede i Kredsen. Den unge Broder Martin havde strafs efter Messen trukket sig tilbage i sine Celle og saa nu der paa sine Knæ og opsendte underlige Bønner til Gud. Men han sølte ingen Trøst efter sine Bønner. I hans frelsøse Hjerter kom der ingen Fred som han dog saa inderlig længtes efter.

Allerede fra Barndommen af havde Martin Luther sølt en dyb Sjælehaal over sin Synd, og mens han efter sin Faders Onkels faderede Retsvidenskab i Erfurt, havde han dog, følgende en indre Drift, studeret mere af Middeltalderens Filosofi og Teologi, der ved alle Slags Spidsfindigheder søgte at bevise den kristne Tro. Det uventede Syn af en fuldhaendig Bibel og en kær Væns bratte Død i Forbindelse med en alvorlig Sygdom, der trof ham selv, vakte hos ham en Modvillie og Ulyst til alt verdsligt Arbejde, og han besluttede at hellige sig helt til at tjene Gud.

En Julenat Aar 1505 bankede den unge Magister og anerkendte Universitetslærer paa Augustinerklosterets Port og blev Munk; men hans Haab om indenfor de fredelige Mure i vort som Kærlighed og uafslæblich Bøn at finde Ro for sin Sjæl blev bittert skuffet. Den Tante, at han ikke kunde finde Raade hos Gud, fik mere og mere Overmagt i hans Sjæl, og gjorde ham usigelig angst.

Saa var den indeværende Juleaften kommen. Rækkende sine Hænder op med en fatigheidsstærkende Sjæls hele Alvor: "Herre, jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig." — Deraa tog han Svæden og gennemvædsede sig i Forvejen i høj grad saarede Legeme, saa at han kaldt asmagtig om paa Gulvet. Kogle af Klosterbrødre, der holdt meget af Broder Martin, havde imidlertid besluttet at besøge ham i hans Celle. De elskede ham og søgte at trøste ham, der, naar han var meget lærdere og kunnskabeligere end sine Medbrødre, dog aldrig lod dem føle sin Overlegenhed, men altid optraadte ydmyg og beskedne. De var desuden ogsaa glade over hans smukke Sang, hvormed han ofte glædede dem. Nu fandt de hans Celle tilaaft, og da Broder Martin heller ikke svarte paa deres Opfordringer om at lukke op, blev de gode Munk ængstelige. Til sidst brød de Døren op, og de fandt nu deres Ven tilhyneladende livløs paa Gulvet.

"Han er død!" udbrød en bekværet. "Nej, han lever," hvistled en anden, der havde lagt sig ned ved Siden af Martin og medlidende havde lagt hans Hoved i sit Slød, "han er kun besvimet." De rullede i ham, stænkede Vand i hans Ansigt, men forgæves.

Da udbrød Broder Augustinus: "Lad os prøve paa at vække ham med Musik. Er han endnu levende saa skal Musikken, som han elsker saa meget, nok bringe ham til sig selv igen." Han tog den paa Bæggen hængende Lut, og Munkene begyndte at synge sagte til hans Spil. Kraftigere og mere fuldbandede lod Sangen, og til sidst mærkede man en svag Skjelven i den næsten livløse Broders Legeme. Han aabnede Øjnene og mumblede: "Jeg hører himmelsk Musik — o, har Gud tilgivet mig og taget mig til sig i den hellige Julenat?"

Munkene blev ved at synge, saa rejste Martin sig endelig op og kendte dem. "Altsaa endnu levende," hvistled han, "og I, mine Venner, har vækket mig. Hav Tak for eders Kærlighed og Sang. I har givet mig Trøst i mit saarede Hjerter, og jeg er nu vis paa, at Herren, som troner over Skerne, vil forlade mig syndige Menneske min Skyld. Han vil velsigne mig og ubruste mig til sin Stridsmand her paa Jorden."

Dr. Martin Luther blev Herrens Stridsmand; han rensede Kirken fra dens Misbrug, Vantro og Afskadsandel, og han gennemførte med en kraft og Uholdenhed uden Lige sit store Reformationsværk.

Men det var en haard og lang Kamp. Dite var han ved at fortvivle, men ved Bøn og Sang blev han atter trøstet. Naar han spillede paa sin Lut og sang det til, fyldtes han atter med Glæde og Tillid og med et fast Haab om, at hans Gerning vilde lykkes.

Luther øvede flittigt Musikken i sit eget hjem; i Svaghed og Modløshedsstunden

bragte den ham Redetvægelse og Glæde. "Mange Aar er forløbene siden hin Juleaften, da Luther i Erfurt vakktes ved Munkenes Sang af sin dybe Afsmagt, og det er atter Jul. Fru Katarine, Lythers kærelighedsfulde Hustru, havde havt meget at lide med hele Dagen igennem og havde af og til overgivet Børnene til den gamle Tjenestepiges Baretagt. Hun pnyttede Juletræet i Augustinerklosterets store Spiseværelse; dette Kloster var nemlig af kurfyrste Johan overgivet Luther som Volig. Da det blev mørkt, tændte hun de mange Vokslys, hun havde prydet Stuen med, og kaldte nu paa sin Mand, der sad i lidlig Samtale i sit Arbejdsværelse med sine to nysantomne Venner og Gæster, Filip Melancthon og Johan Walter, samt de utaalmodigt ventende Børn. Hustruens Indbydelse fulgtes af alle. Luther sad en kort, men inderlig Bøn, satte sig derpaa med Katarine og sine Gæster ved Bordet, mens Børnene jublende betragtede de Gæster, de modtog. Gaverne var hverken talrige eller kostbare, men Luther havde vænnet sine Børn til at være taknemlige og glæde sig over lidet. For Johannes og Martin var der Smaaasager. Paul fik et Svæver, han længe havde ønsket sig; Magdalene fik et Spil, og lille Margrete fik en ny Duffe, som hun nu havde travlt med at betragte. Magdalene var et alvorligt, tænksomt Barn og var især Johan Walters Yndling. Han slog Armene om hendes spinkle Skikkelse og sagde:

"Din Fader siger, at du synger saa smukt, jeg har derfor taget et nyt Oplag af mine aandelige Sange med til dig."

Magdalene takkede venligt, og Luther sagde:

"Det er ret, kære Ven, Musikken er en halv Englemesterinde; den gør Folk mildere og sagtomodigere. Man bør især vænne Ungdommen til at høre god Musik; thi den har en god Indflydelse paa deres Liv og Dannelse. Giv mig Lut, Johannes, saa vil vi alle synge en Julefang."

Men inden Luther fik begyndt, hørtes der Sang udenfor Huset. Det var fattige Stolebrødre, der paa den Maade bad om en liden Julegave. Luther fik Taarer i Øjnene. Fyrretøye Aar var forblevne, siden han fortrengen og sulsten sang udenfor Døren ligesom disse Dreng, da Fru Cotta tog sig saa ærlig til Sam. I inderlig Medfølelse for Sangerne bad han sin Hustru om at kalde dem ind og give dem et godt Maaltid.

Strax efter lygdes Rummet af en stor Stare Dreng, der med straalende Øjne nød Hjemmets Barne og betragtede det smukke Juletræ. Luther og hans Venner talte kærteg til dem, og Fru Katarine gav dem Mad, mens Børnene viste dem deres Gæster. Men Magdalene lod det ikke blive derved. Hun tog de smukke, røde Væbler, Moderen havde givet hende, og puttede dem i de mindste Drenges Sommer. Da de havde spist, sagde Luther:

"Synge endnu en Sang for os."

Med kraftig Røst sang Børnene en latin Julefang. Deraa taltede Drengene og gif videre.

"Det var en smuk Julefang," sagde Luther, "den har altid været min Yndlingsfang, men det tykke Folk bør egentlig helst synge en Julefang paa det tykke Sprog."

"Men vi ejer jo ingen Julefamlle paa tykt," indvendte Melancthon.

I Luthers Dine lyste der en lille og hemmelighedsfuld Glæde, idet han sagde: "Na, lad mig saa sørge for at faa en tykt Julefang frem." Han sad en Tid i Taushed og Eftertanke, saa tog han sin Lut og sang med sin smukke, hjertevidende Stemme:

"Fra Himlen høit kom Budskab her Med Nyt til alle ftern og nær, Gødt Budskab os nu søres til, Dersom vi evig hvinge vil."

Dybt grebne littede de Tilstedeværende til Sangen. Lille Margrete, der lærte Hovedet mod Faderens Knæ, havde Taarer i Øjnene. Johan Walter trykkede hjertelig Luthers Haand:

"Det var godt, kære Ven; smukke Ord til en smuk Melodi. Her har du givet alle tyffe kristne en dyrebart Julegave; jeg er vis paa, at denne Sang vil blive bleven til Stov."

"Gud give det," svarede Luther. Markhundreder er forløbene siden denne smukke Julefang blev sunget 1533, men Johan Walters Ord er blevene oplyst.

Sangen har overlevet Tidernes Veksling og endnu den Dag idag lyges andagtsfuld fra utallige Læber, naar Juletræet tændes:

"Fra Himlen høit kom Budskab her Med Nyt til alle ftern og nær."

Det er ikke nok at faa tidlig op, — man maa lære at komme til rette Tid.

Sangens Magt.

(Sluttet.) "Hvem lærte Dem den Sang?" spurgte han, da Manden havde sluttet.

"Min Moder," lod Svaret. "Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og Synderes Ven, den Herre Jesus Kristus.

Det samme gjorde min. Jeg lærte den af hende, da jeg var et Barn, og jeg plejede at synge den for hende."

Store Taarer trængte sig frem i hans Øjne.

Tien omkring hans Hjerter begyndte fra nu af at tæ borte. Det blev let at at fre Samtale med ham. Jesu Ord, som fremholdtes for ham, blev af Manden først ind ad den Dør, Sangen havde aabnet. Grædende og med en nødsbehungelig Sjæl littede han til den kristelige Aabenbarings Sandheder om Synd, Død og Raade, og fort færend han udaandede overgav han sig til sin Moders Gud og